

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget er en revideret genfremsættelse af et tidligere fremsat beslutningsforslag, se Folketingstidende 1981-82, 2. samling, forhandlingerne sp. 276 og 4982 samt Tillæg A sp. 711. Revisionen består først og fremmest af en udbygning af numrene 1 og 2 samt tilføjelsen af nr. 4.

Genfremsættelsen af forslaget hænger ikke mindst sammen med den borgerlige regerings socialpolitik, sådan som den også kommer til udtryk på daginstitutionsområdet.

Socialministeren har brugt børneområdet til at illustrere sine tanker om privatisering og har bl.a. udtrykt, at det som eksempel kan nævnes, »... at en streng økonomisk styring af institutionerne kan bevirke, at brugerne føler sig umyndiggjorte, og at deres interesse for, hvad pengene går til, forsvinder ud i den blå luft. Såfremt brugeren i stedet får tildelt et puljebeløb til formålet, f.eks. en vis procentdel af det offentlige hidtidige tilskud, og selv skal bidrage med resten, vil interessen for en hensigtsmæssig anvendelse af pengene stige. På denne måde vil vi også kunne få oplødt de alt for stive institutionsformer.

Som andre eksempler inden for børneområdet kan nævnes, at forældre kan slutte sig sammen om pasning af deres børn og få et vist tilskud hertil fra det offentlige. Det kan enten ske på den måde, at en dagplejer eller en af forældrene passer nogle børn fra området i et af børnenes hjem eller på skift i hjemmene. Der kan etableres forældredrevne samlingssteder i f.eks. ledige skoler og institutionslokaler, hvor børnene kan komme i følge med en voksen. De private organisationer kan her gå ind og støtte eller iværksætte sådanne initiativer.« (Politikens kronik af 6. april 1983).

Disse tanker og formuleringer bør sammenholdes med

at kommunerne skal have frataget muligheden for at yde tilskud til nedbringelse af forældrebetalingen ved daginstitutioner, og

at kommunerne derudover skal spare mellem 400 og 500 mill. kr. om året på området »dagpleje

og daginstitutioner for børn«, idet dette bl.a. skal ske ved,

at der indskrives endnu flere børn i daginstitutionerne,

at disse børn skal passes efter en slags klippekort-system, og

at børn af arbejdsløse forældre skal helt ud af institutionerne,

alt sammen hvis det står til socialministeren og hans socialpolitiske fæller.

Udviklingsretningen er desværre tydelig nok:

Institutionerne vil blive nedskåret så meget, som det overhovedet er muligt. Kvaliteten vil være ringe, og prisen vil endda være forholdsvis høj – set i forhold til andre mulige pasningsordninger. Samtidig åbnes der op for, at forældrene selv ordner børnepasningsproblemet – og betaler for deres ønsker og ideer: nogle grupper vil være tvunget til at ordne børnepasningen så billigt som overhovedet muligt – andre grupper vil have økonomisk og social mulighed for at etablere sig med ordninger, der vil være noget dyrere og af en langt højere kvalitet.

Institutionerne vil blive rene pasningsordninger uden tid, kræfter eller plads til socialpædagogisk arbejde. Af samme grund vil de naturligvis kun blive søgt af forældre, der ikke kan se andre udveje, f.eks. den enlige lavtlønsarbejder(ske), der er tvunget til heldagsarbejde for at få økonomien til at hænge bare nogenlunde sammen. Barnets sociale og sproglige udvikling m.v. kan naturligvis blive støttet af uddannede pædagoger. Men det vil netop komme til at koste ekstra. Og det kommer til at foregå uden for institutionerne. Regeringens politik vil således fastholde og uddybe de sociale forskelligheder – også i de opvoksende generationer.

Venstresocialisterne arbejder for et samfund, hvor også børnene kan leve deres liv på egne betingelser.

Et liv, som ikke er præget af isolation, opsplitting, skift mellem institutioner og skift mellem forskellige dele af samme institution.